

Пісня та поезія – два крила Зої Федорчук

У Зої з дитинства однозначно домінувала пісня. Батько, Георгій Балдинський, працював інженером у тодішньому Сарненському районі електричних мереж. Маючи гарний голос, щойно траплявся вільний час, любив співати. «Напевно, - ділиться спогадами Зоя, - любов до пісні й перейняла від нього». Мама трудилась бухгалтером у місцевому колгоспі с. Костянтинівка й також підтримувала доччине захоплення. Вони не перечили, коли дівчинка пішла в міську школиу (у селі була восьмирічка) й перейнялась гуманітарними науками. Дуже любила літературу, а між тим... й астрономію, геометрію. Росла тихою, спокійною, хоч і була старшою з-поміж двох братів. Охоче брала участь у різноманітних шкільних вечорах, жоден захід не минав без її участі, без її дзвінкого голосочка! А ще зачарувало Зою малювання, особливо природа... Будь-яка пора року викликала нестримну хвилю почуттів і вражень, що не могла втриматися: брала олівець, пензлик – і слухняно вела їх рука, підкоряючись побаченому краєвиду, багатющій фантазії...

Романтичний настрій згодом сприяв учениці міської середньої школи № 1 ім. Т. Г. Шевченка, викристалізовував погляди на вибір майбутнього самостійного шляху. Залюбки писала твори, які досить високо оцінювали викладачі четвірками та п'ятірками – легко вчила напам'ять уривки з художніх творів, передбачених навчальною програмою. Особливо ж трепетно звучали в її читанні нариси пейзажів. Однак... Найбільше Зою захоплювала лірика. Упродовж дня - заняття в школі, участь у шкільних святах, тематичних вечорах, а у вільний час поспішала на репетиції в сільський клуб, де грала, співала. Тоді ж відвідувала й Сарненську дитячу музичну школу, яку закінчила по класу гри на баяні. І скрізь встигала! Бо до безтями любила цей дивовижний світ чарівних звуків, мелодій, що сплітався з ліричними мріями та бажаннями. Разом з іншими сільськими аматорами сцени дарувала людям приємні хвилини відпочинку. Раділа з того, що пісні лягали на душу цілющим бальзамом, розвіювали тугу, піднімали настрої.

Залишилося позаду навчання в школі та Дубнівському культосвітньому училищі. У ті часи тяжко було з працевлаштуванням. Їй же пощастило влаштуватися завідувачкою бібліотекою в рідному селі. Книги заповнили, як цілюще джерело, але з піснею аж ніяк не могла розлучитися! Закохана в українські народні, збирала й записувала нові й нові в старожилів села.

Коли вийшла заміж і переїхала жити в с. Довге, керуючи сільським клубом, продовжувала пошуки. За два роки поживила його роботу, організувала гуртки художньої самодіяльності. Спокійно залишала культосвітній заклад, переїжджаючи в Сарни, де родина побудувала дім. Невдовзі прийшла працювати художнім керівником у міський Будинок культури (колись функціонував у с. Доротичі). Віддала йому понад 20 років і далі працювала б, коли б не біда... Не хоче Зоя згадувати той вечір, що чорним крилом боляче зачепив серце, залишивши щем на все життя.

Натомість новий струмінь вніс зміни в долю цієї чудової, привітної жінки-матері. 3 березня 2003 Зою Георгіївну запросили на посаду методиста, а потім – художнього керівника районного Будинку культури. Нові знайомства, вимоги, також працьовитість, наполегливість, помножені на відповідальність і старанність, а найперше, мабуть, любов до пісні швидко розвіяли тривоги, невпевненість. Адже все там рідне. З 1980-го співає в народному хоровому колективі, яким керує заслужений працівник культури України Віктор Торчик, а також у народному аматорському вокальному ансамблі «Намисто». З останнім чотири рази відвідали Польщу, де вразили населення концертами з бездоганим народним співом, зокрема українськими піснями. Заворожено слухали «Намисто» в Рівному, Львові, Києві, Харкові...

Уже мала трійко діток, люблячого чоловіка, а сцена була ніби другою домівкою. «Вважаю себе щасливою, бо пізнала, - щиро зізнається, - велике взаємне кохання, народила донечку і двох синів – найкращих дітей, діждала онуків». Діти мають вищу

освіту, менший син Мирослав навчається в РДГУ. Усі знайшли в житті пару. Старший Олег закінчив Харківський технікум медичної апаратури й політехнічний університет, дочка Зоя – фізмат Київського політехнічного університету. За плечима в донечки музична школа по класу бандури – напевно, неабияку роль зіграли мамині гени...

Повиростали діти. Пішли своїми шляхами. Й у матусі, десь під 40 років, з'явилося чимало вільного часу. «Для роздумів», - каже. Мимоволі почали народжуватися... вірші. Так, вірші. Про красу мальовничого Поліського краю, людських відносин. Вперше ж написала у віршованій формі, пригадувала Зоя Георгіївна, візитку для дочки-десятикласниці, яка брала участь в одній з конкурсних програм школи. Відтак доводилося згодом римувати, складаючи сценарії тематичних вечорів і свят у РБК. Колеги підтримали й порадили занести поезії до регіонального часопису «Сарненські новини» та «Провінційки». Їх побачили на сторінках газет. Безумовно, це окрилило, додало впевненості. Надіслала вірші до Київського журналу «Дніпро». І там надрукували! А у 2004 у м. Хмельник Вінницької області вийшов збірник поезій «Зоряні роси», в якому зібрані твори 68 авторів з усієї України. Зоя Федорчук увійшла в десятку кращих, за що її нагородили грамотою рекламно-інформаційного агентства «Пульсар», видавника «Зоряних рос». А через два роки, у 2006-ому, знову приємна несподіванка: побачила світ перша власна збірка поезій «Голос серця». Зараз поетеса чекає на вихід другої – «Погляд зимового вечора». Редакція журналу «Дніпро» ж готує до друку збірку поетичних творів, де розміщений її вірш «Я тебе зацілюю дощем»... Поетична творчість вщерть заповонила землячку. Вона пише від щирого серця про все, що хвилює, чим переймається. Зворушує свіжість образів, своєрідне бачення життя-буття.

Цілком закономірно, що напередодні 8 Березня у 2005 році Зоя Федорчук стала переможцем районного конкурсу «Жінка року» в номінації «Жінки – працівники культури, творчих професій». В активі талановитої поетеси й понад 10-річна участь у церковному хорі Свято-Покровського кафедрального собору.

Коли керівництво видавництва «СловоСвіт» в особі підприємця Георгія Александровича готувало літературно-художній альманах «Пролісок-2009», Зоя Федорчук була не лише співавтором, а й зголосилася підбирати поезії обдарованих земляків. Прекрасний вийшов збірник! Магічна сила красного слова засяяла багатогранністю в усій своїй красі – які все таки талановиті співвітчизники, закохані в рідний край, життя. А допомагала їм у цьому неординарна особистість – скромна, працелюбна, рядова культосвітньої ниви Зоя Федорчук, для якої пісня та поезія - два крила, що підносять на п'єдестал взаємного визнання.

Раїса БРИЧКОВА.